

MIT TEGYEK, HA VÁDOL A LELKIISMERETEM?

Lekció: Zsidók 9,1-14. – Alapige: Zsidók 9,14.

BEVEZETÉS | **Albert Speer** Adolf Hitler bizalmas embere volt. Ő volt az, akinek tervei alapján a Führer át akarta építeni Berlint, és aki olyannyira elnyerte Hitler kegyeit, hogy a háború alatt birodalmi miniszter lehetett. A háború után egyike volt annak a 22 nácinak, akiket háborús bűnök miatt Nürnbergben bíróság elé állítottak, és elítéltek. De ő volt az egyetlen a 22 náci közül, aki elismerte bűnösségét. Azt mondta: „... *mindig magamon viselem annak terhét, ami emberek millióival történt Hitler életében, és nem tudok megszabadulni tőle.*” Speer harmincöt éven keresztül teljes felelősséget vállalt bűnéért. Írásai tele voltak bűnbánattal. Ráadásul azt a több millió márkát, amit könyveivel keresett, nagyobb részt és névtelenül jótékonyági zsidó szervezeteknek utalta át. Lelkiismerete mégsem hagyta őt nyugodni.

A LELKIISMERET | Mert a lelkiismeret furcsa „szerkezet”. Akaratunktól függetlenül működik, képtelenek vagyunk irányítani. Harcolhatunk ellene, időlegesen talán fölé is kerekedhetünk mégis újra és újra eszünkbe juttatja azt, amit szeretnénk elfelejteni. S amikor már azt hisszük sikerült legyőznünk, akkor a legváratlanabb pillanatban előtör, hogy megkínózzon és emlékeztessen: *olyat tettél, olyat mondtál, olyat gondoltál, ami helytelen volt, ami bűn volt, amivel fájdalmat okoztál, ami kárt tett benned is, másokban is.*

A lelkiismeret néha nagyszerű társra talál az ördögben, aki hol elhallgattatni, hol pedig használni akarja a lelkiismeretünket. Van, hogy azt üzeni rajta keresztül: nem kell azt a bűnt olyan komolyan vened, nincsen jelentősége, más sem csinálja másként, nem olyan nagy dolog. Máskor meg megfélemlít, és el akarja veled hitetni, hogy arra, amit mondtál, tettél, vagy gondoltál, nincsen bocsánat. Ez utóbbival küszködött egész életén át Albert Speer, aki élete végéig azt vallotta, hogy a bűnét soha nem lehet és nem szabad megbocsátani. S bár mindvégig próbálkozott, lelkiismeretét végül nem tudta megtisztítani.

IDEGEN, MÉGIS FONTOS | Lelki szememmel szinte látom, hogy amikor felolvastam a Zsidók 9. fejezetének verseit, modern fülünknek mennyire idegenül hangozhattak annak mondatai! Mert egy tőlünk nagyon idegen vallási rendszerről, annak jelképeiről és szertartásainak eszközeiről, aprólékosan kidolgozott áldozat-rendszeréről szólnak, amik nehezen értelmezhetőek a számunkra. És azzal is tisztában vagyok, hogy az, amit eddig mondtam Albert Speer bűntudatáról, meg a vádló lelkiismeretről, azzal csak tovább bizonytalanítottalak benneteket!

Pedig mindaz, amit felolvastunk, és amit mondtam, nagyon is fontos! Közünk van hozzá! Nem véletlenül olvassuk ebben az igeszakaszban, hogy az, amit itt olvasunk, azt a „*Szentlélek jelenti ki*”, és hogy az ószövetségi istentiszteleti rendszer „*együttal példázat is*” számunkra. Vagyis valami, amin keresztül Isten akar valami fontosat megtanítani nekünk! *De mi is az, a valami, amit fontos megértenünk?*

MI SZABADÍT MEG A BÜNTUDATTÓL? | Sajnos nem kérdés az, hogy mindannyian tettünk, szoltunk vagy gondoltunk már olyasmit, amit megbántunk. Valamit, *ami helytelen volt, ami bűn volt, amivel fájdalmat okoztunk, ami kárt tett benned is, másokban is.* Talán évek óta cipelünk valamit, amit szeretnénk elfelejteni, meg nem történné tenni, és amire újra és újra emlékeztet a lelkiismeretünk. *Hát, így kapcsolódunk mi Speer-hez és a felolvasott bibliai versekhez!*

Mert van szabadulás a vádló lelkiismeret csapdájából! A Zsidók 9,12–14. versei szembeállítják az ószövetségi papok áldozatait Jézus papi munkájával. Azt mondják nekünk, hogy Jézus áldozata olyan módon tisztítja meg a lelkiismeretünket, amit a régi szövetség nem tudott megtenni. A 13. vers azt mondja: *„Mert ... bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz...”* Ezzel szemben a 14. versben ezt olvassuk: *„akkor Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.”*

Eszerint az ószövetségi áldozati rendszer csak külső megtisztulást hozott, de nem szabadíthatott meg egyszer s mindenkorra a bennünket bűneink miatt jogosan vádló lelkiismeretünktől, addig Jézus áldozata, és csak az (!), valódi békességet szerzett! Így a feltett kérdésünk helytelen, mert nem **mi**, hanem **KI szabadít meg a bűntudattól**, amire Isten Szentlelkének válasza ez: **egyedül Krisztus!**

AMIKOR NEM SZÜNÍK A BÜNTUDAT? | *De mi történik akkor, amikor megtértem és mégsem szűnik a bűntudatom? Amikor még mindig küszködök azzal, ami elől Krisztushoz menekültem? Létezhet ilyen? Hogyan? Talán nem volt igazi a megtérésem, még mindig a bűneim fogságában élek, és ezért vádol a lelkiismeretem, és juttatja eszembe azt, ami ezerszer bánok?*

Ha egy zsidó embert megkérdezték arról, honnan tudja, hogy Isten megbocsátott neki, akkor ennyit válaszolt: *„Nos, ez egyszerű: egy állatot áldoztak fel értem!”* Neked sem lehet kérdés: Krisztus meghalt érted, hogy megszabadítson minden bűntől, és felszabadítson téged annak terhétől, ami elmúlt életedben *helytelen volt, bűn volt, amivel fájdalmat okoztál, ami kárt tett benned is, másokban is. Tiszta szívvel hiszed ezt?* Akkor nincs miért aggódnod! Isten fiában Jézus Krisztusban megváltott téged! Szabad vagy!

De a megtisztított lelkiismeretünk nem azt jelenti, hogy soha nem emlékszünk a múltunkra, hogy soha nem gondolunk rá, hogy soha nem bánjuk, szégyelljük, hogy soha nem gyászolunk miattuk! Miután Pál apostol keresztyén lett, sokszor írt szomorúan arról, mi volt és mit tett egykor Krisztus és Egyháza ellen. *„Mert hallottátok, hogyan éltem egykor a zsidóság körében, hogy féktelenül üldöztem az Isten egyházát, és pusztítottam azt.”* – írta a Galata levélben. De Pált a bűntudata nem bénította meg, nem fordította önmaga ellen. Bár sohasem felejtette el azt, hogy egykor Krisztus ellensége volt, de nem az egykori bűneire, nem az őt gyakran újra és újra vádló lelkiismeretének hangjára figyelt, hanem arra koncentrált, amit Krisztus tett érte: *„De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a népek között...”*

MEGKÖTÖZ VAGY FELSZABADÍT? | Az ördög gyakran emlékeztet bennünket arra, hogy ki voltunk, és szembesít bennünket azzal, akik voltunk, de Pálhoz hasonlóan mi se a múltra, hanem arra emlékeztessük magunkat, hogy mindez a múlt, mert Krisztus újjá tett minket! Pál arra használta fel múltbeli bűnének emlékét, hogy bátorítsa olvasóit, akiket a bűntudat gyötört azért, amit tettek, ismerjék fel, hogy Isten kegyelme elérhető számukra. Az 1Korinthus 15-ben múltbeli bűnének emlékét használta fel arra, hogy magasztalja Isten kegyelmét, és dicsőséget és tiszteletet adjon az Ő kegyelméért: *„De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”*

Valamikor az 1800-as években Skóciában élet egy igehirdető, *Brownlow North*, éppen egy szolgálatára készült, amikor sietősen odament hozzá egy idegen, aki ezt mondta: „*Íme, egy nagyon fontos levél az ön számára, és kérjük, olvassa el, mielőtt ma este prédikál.*” North lelkész azt gondolta, hogy valami imakérést tart a kezében, azonnal kibontotta a levelet, de benne nem egy imakérést talált, hanem egy vádiratot önmaga ellen. A levél ezekkel a szavakkal zárult: „*Ha tudatában vagy annak, hogy az itt felsorolt vádak igazak, akkor, hogy merészelsz imádkozni és beszélni az emberekhez ma este, amikor ilyen aljas bűnös vagy?*” A prédikátor zsebre tette a levelet, felment a szószékre, és az imádság és a dicséret eléneklése után elővette zsebéből a levelet, és mindenki megdöbbenésére, szóról-szóra felolvasta azt. A levél ismertetése után így folytatta: „*Minden, amit hallottatok, igaz, és ami tökéletes leírja azt a lealacsonyodott bűnöst, aki egykor voltam; és ó, milyen csodálatos lehet az a kegyelem, amely megeleveníthet és feltámaszthat a vétkek és bűnök ilyen halálából, és olyanná tehet, amilyennek ma este előttetek állok, az irgalom edényévé, aki tudja, hogy minden korábbi bűnéből megtisztult az Isten Bárányának engesztelő áldozata által. Az Ő megváltó szeretetéről kell most beszélnem, és arra kérnem mindenkit, aki még nincs megbékélve Istennel, hogy ezen az éjszakán jöjjön hittel Jézushoz, hogy Ő elvesse bűneiket és meggyógyíthassa őket.*”

ÉS TE? | Albert Speer, aki mindig kereste, de sohasem találta meg a szabadulást büntudatának fogságából, és végül úgy halt meg, hogy azt hitte, számára nincs bocsánat. Ellentétben Pál apostollal, vagy Brownlow North skót lelkésszel, akiknek a lelkiismerete megtisztult, és a bűntudatuk nem megkötözte, hanem felszabadította és ösztökélte őket arra, hogy mások számára a szabadító Krisztust prédikálják. Ugyanígy kell lennie veled és azzal a szolgálattal, amit Isten rád bízott!

Végül, ha nem vagy még Isten gyermeke, ha még nem bízol Krisztusban, tudd, hogy minden munkád, minden erőfeszítésed hiábavaló. Az, amit teszel, még ha az a saját és a világ szemében jó, Isten szemében csak halott cselekedetek. Mert nem tetteiddel nem tudod jóvá tenni a bűneidet. Rajtuk keresztül nem juthatsz a mennybe. Az Ézsaiás 64,5 azt mondja: „*Mindnyájan olyanok lettünk, mint a tisztátalanok, minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha. Elhervadunk mindnyájan, mint a falevél, bűneink elsodornak bennünket, mint a szél.*” Szükséged van a bűneid bocsánatára! Szükséged van Krisztus igazságára! Gyere most hozzá bűnbocsánatért!